

בס"ד עלון מס' 193 לשבת 30.5.2015 – יב' סיון תשע"ה

לתענית חזרת: שגיא 6868199-054

זמני ת"א:

בניסת השבת: 19:19

יציאת השבת: 20:22

ר"ת: 20:53

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

נשא

נשא את ראש בני גרשון (ד,כב)

לעולם קוראים את פרשת נשא אחרי חג השבועות, מדוע?

ביאר הרב פרומר בספרו "ארץ צבי", שהנה בגמרא (מגילה לא, ע"ב) מבואר, שקוראים את התוכחה שבפרשת "בחוקותי" קודם חג השבועות, משום "תכלה שנה וקללותיה", ועל דרך זו ניתן לבאר שאת פרשת נשא, שיש בה ברכת כהנים, קוראים אחר חג השבועות, משום "תחל שנה וברכותיה". ומוסיף הרב פרומר, שכך נאמר שם גם על לפני ראש השנה, שהקוראים את התוכחה שבפרשת כי תבוא לפני ראש השנה, משום "תכלה שנה וקללותיה", ואת פרשת "וזאת הברכה" קוראים למחרת הושענא רבה, משום שאז נגמר הדין של ראש השנה, כמובא בזוהר הקדוש שגור הדין הוא בשמיני עצרת, על כן מיד בסיומו קוראים פרשת "וזאת הברכה" משום "תחל שנה וברכותיה". (מתוך 'ומתוך האור' דף קנט)

זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא (ד,כד)

בספר 'רביד הזהב' דרש רבי ישראל דב גלרנטר זצ"ל פסוק זה על דרך רמז:

בתוך כל אחד מאיתנו ישנה נשמה שהיא חלק אלוה ממעל. אותה נשמה, כאשר נגזר עליה לרדת למטה, היא סירבה, באמרה שאין לה כל טעם בעולם השקר, שאליו היא נשלחת. עד שלבסוף גורשה מן השמים אל הגוף המיועד עבורה. נמצא שכולנו "בני הגרשני" – בני הנשמה שגורשה מן השמים. והמטרה שלשמה הגענו לזה העולם, היא: לעבד, כלומר כדי לעבוד את בוראנו, ולמשא – על מנת לשמש כמרכבה לשכינה הקדושה.

את הלויים למשפחתם ולבית אבתם (ד,מו)

אחד מנכבדי וילנ"א, ביקר בכל פעם אצל רבי יוסף דב מבריסק. כשעמדו להיפרד, אמר לו הרב: "כאשר תבוא לוילנא, דרש נא בשלומם של אותם יהודים שאין להם בתים". תמה הלה על הדברים והרב הסביר: נאמר בתהילים (קלה, יט-כ): "בית ישראל ברכו את ה' בית אהרן ברכו את ה', בית הלוי ברכו את ה', ברכו את ה'". ומפני מה לא נאמר גם "בית יראי ה'?" אלא משום שאין ליראי ה' בתים ואין הם טרודים בדאגות נכסיהם.. (עלון טיש השבת גיליון 105)

והתוודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו (ה,ז)

"והתוודו את חטאתם אשר עשו" – כאשר מתוודים על החטאים ועושים תשובה אז "והשיב את אשמו" – של האדם הראשון "בראשו" – מובא בזוהר הקדוש שאין בן אדם נפטר מן העולם עד שרואה את האדם הראשון. ושואל אותו אדם הראשון, על מה הלך מן העולם, ואיך יצא נשמתו, והוא אומר לו: ווי כי בשבילך יצאתי מן העולם, דהיינו בשביל שחטא בעץ הדעת ונגזר מיתה לבני אדם. ואדם הראשון משיב לו: בני, אני עברתי על מצוה אחת, ונענשתי בשבילה, אתה, ראה, כמה עבירות וכמה מצות רבונך, עברת ולא קיימת. אבל אם האדם מגיע נקי מעוונות מצד עצמו, רק בגלל חטא אדם הראשון הוא התחייב מיתה, ולכן "השיב את אשמו" של האדם הראשון "בראשו" – דהיינו על ראשו, שבגללו נגזרה מיתה על האדם.

והתוודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו (ה,ז)

על גודל מעלתו של השב בתשובה על חטאיו הפליגו חז"ל (ברכות לד, ע"ב) באמרו: "במקום שבעלי תשובה עומדים – צדיקים גמורים אינם עומדים". רמז לכך מביא בספר 'דבש וחלב' מלשון הפסוק שלפנינו: "והתוודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו" – כאשר יתוודה האדם על חטאיו וישוב בתשובה שלימה, אז יהיה הוא "בראשו" – מקומו יהיה בראש כל הצדיקים.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

אִישׁ אֹי אִשָּׁה פִּי יִפְלֵא לְנֹהֵר נֶדָר נְזִיר לְהַזִּיר לָהּ (ו,ב)

למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר שכל הרואה סוטה בקלקולה, יזיר עצמו מן היין(רש"י).
הרה"ק מרדכימין בעל "בכורי אביב" מקשה מדוע דווקא מי שרואה סוטה עליו להיות נזיר, ולא שכל אדם יזיר את עצמו שלא יבוא לידי חטא. ומסביר זאת לפי דברי הבעל שם טוב זי"ע, שאם אדם רואה אצל השני איזה חטא, עליו לדעת שיש לו שייכות לזה, לא בחינם זימנו לו לראות כן, אלא שרצו לעוררו שיחזור בתשובה.
לפיכך "הרואה סוטה בקלקולה" – דווקא, כי אם נזדמן לו לראות כן, סימן שיצר הרע תמוץ בקרבו, ועלול לחטוא, או שמא עשה משהו מעין זה. ולכן דווקא עליו מוטל לגדור את עצמו, ולהזיר את עצמו מן היין.

אָמֹר לָהֶם יְבָרְכָהּ ה' וְיִשְׁמְרָהּ, יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיהָ וַיְחַנְּנָהּ, יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיהָ וְיִשְׂם לָהּ שְׁלוֹם וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי אֲבָרְכֶם (ו,כג-כו)

מכאן שהחזן צריך להקריא לכהנים את הברכה מילה במילה. וכן פסק בשולחן ערוך (סימן קכח סי"ג).
ונראה להליץ דכיון שישראל עמוסים בצרות, כל אחד והבעיה שלו, כל אחד מבקש ברכה אחרת, זה פרנסה וזה בריאות וזה אשה או ילדים או הצלחה וכו', ממילא אם הכהן היה מברך כל אחד היה מתלונן לפניו תברך כך וכך, לכן ציוה הכתוב "אמור להם" שיקריא החזן את הברכות לכהן, ותכל תלונתם מעליו, כי עתה יוכלו הכהנים לטעון: "זה מה שאמרו לנו לברך". (מרכבות ארגמן דף כד)

פֶּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ו,כג)

מהיכן זכו בני ישראל לברכת כהנים? מימי אברהם אבינו שאמר לו: "פֶּה יְהִי זְרַעְךָ" (במדבר רבה יא,ב) בפשטות כוונת המדרש משום שברכת כהנים מתחילה ב: "פֶּה תְּבָרְכוּ", ושם מתחיל ב"פֶּה יְהִי זְרַעְךָ", ועדיין צריכים אנו להבין איזו שייכות ישנה בין שני הדברים. וביאר הרב לזרוב בספרו "מטה יהודה" הנה הכהנים מברכים את עם ישראל, אך אם נתבונן היטב נראה כי הברכה לפעמים אינה מביאה כל כך הרבה טובה לאדם.

למשל: אם האיש מתברך בעושר, הרי שיש "עֶשֶׂר שְׁמוֹר לְבַעֲלָיו לְרַעְתּוֹ" (קהלת ה,יב). כסף עלול להביא את בעליו לניסיונות קשים, שאינם קיימים אצל אדם עני. כך גם היין החכמה והכח – ברכה מרובה טמונה בהם, אך באופנים מסוימים הם עלולים להיהפך לקללה עבור האדם. ישנה ברכה אחת שהיא ברכה אמיתית, בין עני ובין לעשיר, ושכל בני האדם מתאווים אליה, והיא ברכת בנים טובים, שהבנים יהיו יהודים אמיתיים, נאמנים לעומתם, לפחות כאבותיהם. זוהי ברכה שאין בה צד קללה כלל! וכשהבסיס הזה קיים, הרי כל ההמשך גם הוא ברכה. זוהי אפוא כוונת המדרש: "מהיכן זכו בני ישראל לברכת כהנים? כלומר מאיזו ברכה מתחילה ברכת כהנים להיות ברכה אמיתית? ועל זה עונה המדרש: מ: "פֶּה יְהִי זְרַעְךָ", שהבנים יהיו דומים לך. ברכה כזו היא ברכה אמיתי הכל שמחים ומאושרים בה.

פֶּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ו,כג)

כתב מרן עובדיה יוסף זיע"א: הנה מקרוב נשאלתי אודות חייל צה"ל שהוא כהן שהבחין בערבים פלשתינאים שמתקרבים אל המוצב ופתח עליהם באש ונהרגו כמה מהם, ובא לשאול אם רשאי מהיום והלאה לקיים מצות ברכת כהנים? והוריתי לו, כי הדבר ברור, שאפילו אלו שצידדו להחמיר גם בהריגת נכרי שלא לישא כפיהם במקרה שלו בודאי אין חשש ויכול לישא כפיו, כי אין לך מצב מלחמה גדול מזה, ואדרבה אילו היה מתמהמה, מי יודע כמה נפשות מישראל היו נהרגים ח"ו, ויבורך מפי עליון על התשועה שעשה בישראל, וברור ללא ספק שחיילי צה"ל הכהנים שמגינים על ישראל ראויים לשבח ולתהילה.. ומגיע להם כבוד ויקר וראויים לישא כפיהם ויבורכו מפי עליון, וד' ישמור צאתם ובואם לחיים טובים ולשלום.

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי אֲבָרְכֶם (ו,כז)

כוח ידיהם של ישראל גדול מאוד, ועליהן להיות "ישרות" עת עוסקים הם בחסד או במשא ומתן או "מכוונות כלפי מעלה" עת עוסקים בתפילה, ואף רבנו הקדוש מעולם לא הוריד ידיו מתחת לאבנטו. גם ב"ברכת כהנים" על ידיהם להיות נשואות כלפי מעלה, ואילו אצבעותיהם כלפי מטה, ובכוח זה מורידים הם שפע מלמעלה. וכתב עבד ה' נאמן הרב שמשון פינקוס זיע"א: שעת "ברכת כהנים" היא שעת רצון הגדולה ביותר שיש לנו בעולמנו, אז נפתחים שערי שמיים. מה עוד צריך? "יברכך ה' וישמרך", "יברכך בנכסים וישמרך" מן החטא, "יאר ה' פנני אליך ויחנך" ... "וישם לך שלום" והרי ב'שלום' מונחות כל הברכות כולן.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ומסופר על הרב מבריסק זצ"ל שפעם התפלל תפילת שחרית, ובבית הכנסת לא היו כהנים, שלח הרב להביא כהן ממקום אחר. שאלוהו תלמידיו: "מדוע התאמץ הוא כל כך להביא כהן והרי אין זו חובה הלכתית?" הסביר הרב: "הרי אם היינו שומעים שבחול" ישנו צדיק גדול שברכותיו מתקיימות, וודאי רבים מאתנו היו מתאמצים ונוסעים אליו, לא כן? והרי על "ברכת כהנים" נאמר בתורה: "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם!!" כביכול מבטיח הקדוש ברוך הוא שהוא בכבודו ובעצמו יברך אותנו! האם לא כדאי להתאמץ עבור ברכה מכזה 'רב'?! "ובאמת", סיים הרב פינקוס, "פעם היה אחד מידידי במצב קשה מאד, כיוונתי עליו רבות בזמן ברכת כהנים, וענה ה' יתברך לתפילתי ונעשה לו נס ממש!!" (עלון אהבת ישראל גיליון 714)

וַיְבִיאוּ אֶת קַרְבָּנֵם לְפָנָי ה' שֵׁשׁ עֶגְלֹת צֶבַע וְשֵׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר (ז,ג)

כתב הזוהר משפטים (דף קו) כי אם ישמור בריתו הקב"ה יעלהו לגדולה, ולמד דין זה מיוסף הצדיק שלא פגם בריתו ונעשה מלך על כל מצרים. ואפשר לרמוז כי הנשיאים זכו לגדולה זו כי שמרו בריתם, ויש להמתיק בזה רמז: "אֶת קַרְבָּנֵם לְפָנָי יְהוָה שֵׁשׁ עֶגְלֹת צֶבַע וְשֵׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר" סופי תיבות: 'שמירת הברית'. (מרכבות ארגמן דף לד)

וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קַרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁן בֶּן עֲמִינדָב (ז,יב)

מה טעם חזרה ונשתנה פעמיים המלה "קָרְבָּנוֹ"? ברם, כיון שציווה השם יתברך שהמקריב הראשון יהיה נחשון בן עמינדב, בא נחשון לידי ייסורים, בושה ומרירות, באמרו לנפשו: מי אני ומה אני כי אזכה מכל הנשיאים להיות המקריב הראשון? וייסורי בושה אלה היו כה חשובים בעיני השם יתברך, כאילו הקריב את עצמו קרבן.. זהו שאמר הכתוב: "וַיְהִי הַמִּקְרִיב.. אֶת קַרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁן" – קודם כל הקריב נחשון את עצמו, ורק לאחר מכן נאמר מה היה קרבנו אשר הקריב ככל הנשיאים: "וְקָרְבָּנוֹ קֶעֶרֶת פֶּסֶף אַחַת" (ז,יג) (מאור ושמש)

הרב שלמה לוינשטיין מביא מעשה מופלא בספרו 'זמתוק האור' על מעלת החסד וכך כותב: בכג באב תשמ"ט השיא דודי רבי משה לוינשטיין את ביתו שתחיה ביום חמישי בערב. לשבת הקרובה כה מנחם אב ה'שבע ברכות', הוזמנה אימי עליה השלום, שהייתה אז אלמנה צעירה, לשבות בבני ברק על מנת להשתתף בשמחה. אמנם אני גר בבני ברק, אבל ה'שבע ברכות' היה במקום רחוק יחסית מביתי, ולכן העדיפה אימי להתארח אצל ידידתה, גברת מויאל עליה השלום. בשבת בבוקר הלכתי להתפלל בבית הכנסת בו אני נוהג להתפלל בקביעות ובו מתפלל גם חמי שיחיה, והנה באמצע התפילה ניגש אלי חמי ובישר לי בשורה קשה מאוד: אמא נפטרה! אמא היתה אז צעירה בת חמישים ושלוש בסך הכל. מלאת מרץ ומלאת חיים, והתדהמה היתה גדולה. הלכתי לבית משפחת מויאל, ואז סיפרה לי גברת מויאל שברבע לאחת בלילה העירה אותה אימי וביקשה להזמין אמבולנס כי היא מרגישה לא טוב. גברת מויאל הזמינה מיד ניידת טיפול נמרץ וישבה עם אמא בסלון לחכות לעזרה שתגיע, אך בשעה אחת בלילה, עוד בטרם הגיעה ניידת טיפול נמרץ, השיבה אימי את נשמתה הטהורה ליוצרה. במשך הלילה ישבו בני הבית ואמרו תהילים ולפנות בוקר הלך אחד מהם להתפלל עם הרב שטינמן שליט"א ושאל כיצד לנהוג: האם להודיע למשפחה את הבשורה? והרב פסק לא לספר שום דבר ולהמשיך את שמחת השבע ברכות כרגיל, אך אם יש בעיר בן, לספר לו. מיד בצאת השבת הודעתי על כך למשפחה ודאגנו לסידורי ההלוויה. במהלך ימי השבעה סיפר לי אחי שלאחר ימי 'הטהרה' ביקש מאמא שתבוא לספר לו מדוע נפטרה כל כך צעירה.

כדי להמשיך את הסיפור יש להקדים 3 הקדמים קצרצרות:

א. הורי זכרונם לברכה היו בעלי חסד גדולים ביותר. היינו בסך הכל 4 ילדים, אבל במשך השנים הם גידלו מלבדנו כ-16 ילדים שאינם שלהם!

ב. בלידה שלי היתה סכנה גדולה לי ולאמא ובניסי ניסים הסתיים הכל בבי טוב.

ג. אמא היקרה נפטרה בכך באב באחת בלילה תשמ"ט, ואני שאבדל לחיים טובים, נולדתי בכך באב באחת בלילה תשכ"ב, בדיוק 22 שנה לאחר הלידה שלי נפטרה אימי.

לאחר שהסתיימו ימי האבל התגשמה בקשתו, אמא התגלתה אליו בחלום, ואמרה לו: "דע לך שכבר בלידה של שלוימי, הייתי צריכה למות, אלא שמלאכי השרת המליצו עלי טוב לפני הקב"ה ואמרו: אישה שעושה כל כך הרבה חסד תמות כל כך צעירה? וה' ברחמי הוסיף לי 22 שנה.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

מקרה דומה מובא כבר בחז"ל (בבא בתרא יא, ע"א): מעשה בבנימין הצדיק, שהיה ממונה על קופה של צדקה בשנות רעב. פעם באה לפניו אישה וביקשה: "רבי פרנסני". אמר לה: "אני נשבע בעבודת בית המקדש שאין בקופה של הצדקה כלום". אמרה לו: "רבי, אם אתה מפרנסני – מוטב, ואם לאו, דע לך שאישה ושבעת בניה מתים מרעב". עמד ופרנסה משלו, לא מהקופה אלא מכספו הפרטי. לימים חלה ונטה למות, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: "ריבוננו של עולם אתה אמרת כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, ובנימין הצדיק שהחיה אישה ושבעת בניה ימות בימים מועטים הללו!" הוסיפו לו מהשמים 22 שנים על שנותיו.

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ – הַחֲכָם מִפְּלֵאָה – אָמַר (מִשְׁלֵי ה', כ"א):

"כִּי נִכַח עֵינַי ה' דְּרָכַי אִישׁ וְכָל מַעֲגָלָתִי מִפְּלֵאָה"

מִסְפָּר עַל רַבִּי יוֹנָתָן אִיבְשִׁיץ שֶׁהֵלֵךְ פְּעַם בְּדֶרֶךְ, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה עָבַר שָׁם הַמֶּלֶךְ בְּשָׂהוּא רֹכֵב עַל הַסּוּס, נִעְצָר הַמֶּלֶךְ לִיד רַבִּי יוֹנָתָן וְשָׁאָלוּ: "אָמַר לִי רַבִּי, לָאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ?" "אֵינִי יוֹדֵעַ" הִשִּׁיב הָרַב, "מַה? אֵינֶךָ יוֹדֵעַ לָאֵן אֵיךְ יִתְכַּן שְׂאָדָם הוֹלֵךְ וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לָאֵן אַתָּה מְזַלְזֵל בְּמֶלֶךְ!" רַחַם הַמֶּלֶךְ מְזַעַם וְצוּה לְעַבְדּוֹ: "הִכְנִסְנוּ אוֹתוֹ לְבֵית הַסֵּהֶר!" לְאַחַר שֶׁנִּרְגַע, חָשַׁב הַמֶּלֶךְ בְּלִבּוֹ "הֲלֹא הָרַב הוּא אָדָם חָכָם, בּוֹדְאֵי יֵשׁ מִשָּׂהוּ בְּדַבְּרֵיו", בִּקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ לְהוֹצִיאֵהוּ מִבֵּית הַסֵּהֶר וּלְהַבִּיאֵהוּ לְפָנָיו. "אָמַר נָא לִי כְבוֹד הָרַב: בִּיצֵד אֶמְרֵת שְׂאֵינֶךָ יוֹדֵעַ לָאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ?" עָנָה הָרַב: "אַתָּה רוֹצֵה שְׂאוֹכִיחַ לָךְ שְׁלֹא יוֹדְעִיתִי הִנֵּה, אֲנִי רְצִיתִי לְלַכֵּת לְבֵית הַכְּנָסֶת וְהִגַּעְתִּי... לְבֵית הַסֵּהֶר!! הֲרִי לָךְ שְׁלֹא יוֹדְעִיתִי לָאֵן אֲנִי הוֹלֵךְ... אִם הֵייתְ שׂוֹאֵל לָאֵן אֲנִי רוֹצֵה לְלַכֵּת – הֵייתִי עוֹנָה לָךְ, אָבָל לָאֵן אֲנִי בְּאֶמֶת הוֹלֵךְ – לְעוֹלָם לֹא אֲדַע.."

וְהַדְּבָר נִכּוֹן לְגַבִּי כָּל אָדָם, אִף אַחַד אֵינוֹ יוֹדֵעַ לָאֵן רָגְלָיו מוֹלִיכוֹת אוֹתוֹ, רַק ה' יוֹדֵעַ אֵת דְּרָכָו שֶׁל הָאָדָם: "כִּי נִכַח עֵינַי ה' דְּרָכַי אִישׁ" – רַק ה' יוֹדֵעַ אֵת דְּרָכָיו, "וְכָל מַעֲגָלוֹתַי מִפְּלֵאָה" – הוּא מִפְּלֵאָה וּמִיֶּשֶׁר לוֹ אֵת דְּרָכָו. הָאָדָם אֵינוֹ יְכוֹל לְשַׁנּוֹת אֵת מַה שֶׁגָּזַר עָלָיו מִשְׁמַיִם (חוּץ מִתְּפִלָּה תְּשׁוּבָה וְצַדִּיקָה שְׂמַעְבִּירִים אֵת רַע הַגְּזֵרָה), וְכָךְ מִסְפָּר: יוֹם אַחַד רָאָה שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ אֵת מֶלֶךְ אֶת הַמְּוֹת עֲצוּב, אָמַר לוֹ: "לְמַה אַתָּה עֲצוּב?" אָמַר לוֹ: "יֵשׁ כָּאֵן שְׁנֵי אֲנָשִׁים טוֹבִים וּמִיחֲדָים שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְטוֹל אֵת נִשְׁמָתָם", מִיָּד צוּה שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עַל הַשְּׂדִים שֶׁיִּקְחוּ אֵת שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה לְעִיר שְׂשֻׁמָה לּוֹז, וְכִנְנָתוֹ הֵיטָה לְהַצִּיל אוֹתָם. לְמַחֲרָת רָאָה שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ אֵת מֶלֶךְ אֶת הַמְּוֹת שְׂמַח, שָׁאָל אוֹתוֹ מִדּוּעַ אַתָּה שְׂמַח? אָמַר לוֹ: "בְּדִיּוֹק לְמָקוֹם שְׂמִשְׁם הֵייתִי צָרִיךְ לְקַחְתָּם – שְׁלַחְתָּ אוֹתָם". מִיָּד פָּתַח שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ וְאָמַר: רָגְלָיו שֶׁל הָאָדָם עֲרָבִים לוֹ, לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְהֵיוֹת – לְשֵׁם מוֹלִיכִין אוֹתוֹ. עַל כֵּן, עָלִינוּ לְבַקֵּשׁ תְּמִיד מִה' יִתְפָּרֵךְ, שְׂוִילֵךְ אוֹתָנוּ בְּדֶרֶךְ טוֹבָה וּמְבֻרְכָת אָמֵן. (מתוך '5 דקות תורה ביום' לרב רונן חזיה שליט"א)

אמרו חז"ל (תענית יא,א): **הַיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית נִקְרָא חוּטֵא – "מְדוּעֵ?"**

כתב ה"כתב סופר": בכח התענית צריך האדם להתעלות למדרגות עליונות, ואם על אף תעניתו נשאר הוא "יושב" במקומו, מבלי שהתענית השפיעה עליו כלל, ממילא אין זה אלא סיגוף וצער חסר תועלת, ועל כן הוא נקרא "חוטא". ומסופר שפעם בא אחד לרבי שמחה **בונים מפשיסחא** זיע"א ושאלו: "כתוב בספרים "כל היושב בתענית ארבעים יום זוכה לגילוי אליהו", והנה כבר ישבתי אני יותר מארבעים תעניות ועדיין לא זכיתי לכך?" השיב לו הרבי זיע"א: אספר לך עובדה קצרה וממנה תבין. בעת שהייתה לו **לבעל שם טוב הקדוש** קפיצת הדרך" במסעותיו, היו הסוסים רואים כיצד חולפים הם אגב מרוצתם על פני המקומות שבהם היו רגילים תמיד לעצור ולקבל ארוחתם, ואילו עתה אינם מרגישים רעב כלל וכלל. התחילו לדמות בנפשם שהם עלו מדרגה להיות כ"בני אדם ממש", וכשהוסיפו לרוץ ועדיין לא הרגישו רעב, החלו סוברים שכבר הגיעו לדרגת "מלאכים ממש". אלא שמיד כאשר הגיעו למקומם ועטו על מאכלם ברעבתנות וזללו כסוסים, אז נוכחו לראות שעדיין אינם אלא סוסים... אף אתה, "סיים הרבי את סיפורו", כשאתה יושב בתענית סבור אתה שהנך מלאך, אך מה קורה לך בשעה שאתה ניגש לסעודתך אחרי התענית! אז חוזר אתה להיות כמו שהיית... מתעניות כגון אלה אין זוכים לגילוי אליהו!! (עלון אהבת ישראל גיליון 714)

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל.